

ПРЕДГОВОРЪ

Поканенъ отъ рускитѣ ветерани да напиша предговоръ за тѣхния сборникъ отъ спомени за Освободителната война, азъ съмъ обзетъ отъ голѣмо душевно вълнение предъ спомена на дѣлото, което Освободителната армия извърши. Дѣло велико — вѣнецъ на хуманнитѣ идеи на XIX вѣкъ. Дѣло безпримѣрно въ историята на човѣчеството, когато цѣль народъ като единъ човѣкъ се дигна въ защита на другъ единъ потиснатъ народъ. Безбройни жертви и усилия въ борба срещу храбъръ противникъ, лишения въ борба срещу природни стихии изъ нашитѣ непристъпни балкани бележатъ окървавения пѣтъ отъ Дунава до Санъ Стефано на Освободителната армия.

Рускитѣ ветерани въ България сж последнитѣ живи войници отъ тази велика армия. За насъ българитѣ е гордостъ, че тѣ, принудени да напуснатъ родината си, за да останатъ вѣрни на своята клетва за вѣра, царъ и отечество, дойдоха при насъ. Тѣй, нашиятъ народъ добива пълна възможность да прояви своята признателность къмъ тия последни войници на Царя Освободителя, който, сключвайки мира въ Санъ Стефано — единъ отъ нееднократнитѣ стари обсадни лагери на славнитѣ български царе предъ Цариградъ — свърза чрезъ това старата ни и нова история и установи за младата държава идеала на възбращащето се българско племе. . . . Поклонъ предъ героитѣ отъ великата Освободителна армия на Царя Освободителя, удостоени отъ Негово Величество Царя, въ деня на първата петдесетъ годишнина на III българско царство съ български кръстове за храбрость.

Препоръчвамъ горещо на всички добри българи да прочетатъ този исторически сборникъ, който е единъ войнишки приветъ къмъ българския народъ отъ великата Освободителна армия.

Лазаровъ Велизаръ

Генералъ отъ Пехотата, Почетенъ председателъ на Съюза на рускитѣ ветерани отъ Освободителната война.